

מ"ת 11199/11/18 - מדינת ישראל נגד סאייל אבו עסא (עציר)

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 11199-11-18 מדינת ישראל נ' אבו עסא(עציר)
תיק חיצוני: 23408026132017

בפני	כב' סגן הנשיאה, השופט אלון אופיר
מבקשים	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד בוקובזה ליאור
נגד	
משיבים	סאייל אבו עסא (עציר) ע"י ב"כ עו"ד דוד אביטן

החלטה

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום בו יוחסו לו עבירות של נהיגת רכב בעודו נתון תחת פסילה פעילה של רישיון נהיגתו, נהיגת רכב בקלות ראש ועבירות של נהיגת רכב ללא ביטוח, רישיון רכב ורישיון נהיגה תקפים.

ב"כ המשיב טען טענה מרכזית אחת אותה ביקש לבסס בחומר הראיות שהוגש לעיוני:

לשיטת ההגנה אין בחומר הראיות עוצמה ראייתית המאפשרת קביעה לפיה יש בידי המדינה ראיות לכאורה כנגד המשיב. לטענת ההגנה אין בידי משטרת ישראל כל ראיה ממשית הקושרת את המשיב לנהיגת רכב באירוע המתואר בכתב האישום.

המשיב עצמו הכחיש למן הרגע הראשון כי הוא אשר נהג ברכב **המצוי בבעלות אשתו**, הוא מסר "אליבי" לפיו שהה במחיצת אדם אחר בזמן האירוע ואף שאין חולק כי היה פסול לנהיגה בזמן האירוע עצמו, טען בתוקף במהלך חקירתו הראשונה כי לא נהג ברכב ולא היה כלל באזור האירוע עת זה התרחש.

ב"כ המדינה טען כי בידי המדינה ראיות טובות ומספיקות המבססות "סיכוי סביר" להרשעת המשיב עת יישמע תיקו העיקרי. בהתאם לעמדת המדינה די בעדותו היחידה של קצין משטרה אשר זיהה לכאורה את המשיב כנהג ברכב כדי להצדיק את המעבר לבחינת שאלת מסוכנות המשיב.

במהלך הדיון שהתקיים בפני, טענו הצדדים, כל אחד בתורו, ביחס לראיות שבתיק התביעה ובמקביל תמך כל צד את עמדתו בפסיקה רלוונטית המחזקת עמדה זו.

טיעוני הצדדים תועדו בפרוטוקול הדיון ובהמשך החלטה זו אתייחס לגם גופם של טיעונים אלה.

לאחר ששמעתי את הצדדים, קבעתי כי הדיון בשאלת המסוכנות מתייטר בשלב זה שכן נכון יהיה אם בית המשפט יכריע תחילה בשאלת דיות הראיות, ורק אם תחצה המדינה רף זה, יהיה מקום להמשך הדיון בבקשה זו.

תיק החקירה המלא הועבר לעיוני, ולאחר קריאה מוקפדת שלו, להלן החלטתי:

בית המשפט העליון בבש"פ 1035/98 אומרי ספייאשוילי נגד מדינת ישראל קבע את הדברים הבאים:

"כפי שקובעת ההלכה הפסוקה, משמעותה של "ראייה לכאורה" כתנאי להחזקתו של נאשם במעצר עד תום ההליכים, היא: תשתית ראייתית לכאורית המקימה "סיכוי סביר" להרשעה.

המבחן שעל פיו נקבע קיומו של "פוטנציאל ראייתי" כזה הינו מבחן אובייקטיבי, המעריך את סיכויי ההרשעה על פי חומר החקירה "על פניו" ורמת ה"סיכוי" צריכה להיות "סבירה".

עצם קיומן של ראיות המאיימות על מהימנותה של גרסת התביעה ומכרסמות באמינותה, אינו מספיק כדי ליטול מחומר הראיות את כוחו לבסס "סיכוי סביר" להרשעה, שהרי מדובר בהערכה סבירה של "סיכויים" ולא בקביעת "ממצאים"

מבחנו של בית המשפט העליון הוא הבסיס לבחינתו של כל הליך בו מבקשת המדינה לעצור אדם עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו, ועל בסיס מבחן זה אמור בית המשפט להגיע למסקנה קונקרטית: **האם באירוע המובא בפניו קיימת תשתית ראייתית לכאורית המקימה "סיכוי סביר" להרשעה?**

על רקע המבחן לעיל, קראתי את תיק החקירה שהועבר לעיוני ובחנתי את תוכנו לאור טיעוני הצדדים.

לצורך קבלת ההחלטה אסקור את מערך הראיות שהציגה המדינה:

1. אין חולק כי הרכב בו נהג האדם אשר נמלט ממשטרת ישראל ביום 8.11.18 בסמוך לשעה 16:00 מצוי בבעלות אשת המשיב. (רכב מזדה מ.ר 4825050 - להלן: הרכב החשוד). אשת המשיב שנחקרה לא ידעה לתאר מי נהג ברכבה ביום האירוע שכן לא מסרה את הרכב לאיש. לטענתה מפתחות הרכב היו בביתה וכי בנה הגדול ובני משפחה נוספים נוהגים ברכב. בעלת הרכב הכחישה נהיגה של המשיב ברכב שכן "אין לו רישיון".

2. אין חולק כי המשיב עצמו פסול לנהיגה כתוצאה ממספר החלטות שיפוטיות אשר ניתנו כנגדו בנוכחותו.

3. אין חולק כי האדם אשר נהג ברכב החשוד לא נתפס ביום 8.11.18 ורכב זה הצליח להימלט משתי ניידות אשר ביצעו מרדף אחריו.
4. במהלך אותו מרדף שבוצע, **איש זולת קצין משטרה אחד (סמוליאנסקי אלכסנדר)** לא זיהה את נהג הרכב החשוד ולא מסר כל תיאור חיצוני של אותו אדם. קצין המשטרה סמוליאנסקי אלכסנדר, כתב כ-20 דקות לאחר אירוע המרדף את הדברים הבאים: **"נהג הרכב לא עצר וניסה להתחמק ממני כאשר אני נוסע לפניו על הנתיב השמאלי והוא נוסע בנתיב הימני. בשלב זה נהג הרכב האט את הנסיעה כדי להתחמק ממני ועבר לנתיב השמאלי ונסע במקביל אלי כאשר אני בנתיב הימני והוא בנתיב השמאלי. הסתכלתי על הרכב שהיה משמאלי כאשר אני נוהג ברכב וזיהיתי נהג לובש חולצה לבנה קצרה עם פסים שחורים. מבנה גוף מלא ושיער קצוץ. מכיוון שאני הייתי בטנדר גבוה והוא ברכב נמוך, הצלחתי לזהות אותו. לציין גם כי היה אור יום וחלונות הרכב היו שקופים. ברכב לא היה אף אחד חוץ מהחשוד."**
5. אותו קצין מתאר כי באותו יום (8.11.18) קיבל סביב השעה 14:15 "אינדיקציה" ביחס לרכב החשוד לפיה הוא נע על כביש 6 ולכן נערך עם ניידת אחרת בגזרה מתוך תקווה לתפוס רכב זה. ב"כ המדינה טען בדיון בפני כי אותה "אינדיקציה" נשענת על מידע מודיעיני ממוקד וכי מידע זה מופיע ב"פארפרזה" המצויה בתיק החקירה, אך מתברר כי תאריך הידיעה שהתקבלה ומצויה בתיק החקירה הוא 19.11.18 (11 ימים לאחר האירוע).
6. ביום 11.11.18 (שלושה ימים לאחר האירוע נשוא כתב האישום) עוכב המשיב בעיר רחובות לאחר שנחשד כמי שמסור פרטים כוזבים לשוטרת, ולאחר שזהותו התבררה בבדיקת ט.א בתחנת משטרה ונמצא כי הוא דרוש לחקירה בתחנת עיירות. שוטרי רחובות יצרו קשר עם שוטרי עיירות (שם שרת והיה מצוי קצין המשטרה אלכסנדר) ובתאום איתם נשלחה ניידת מ"עירות" לתחנת רחובות כדי להביא את החשוד לחקירה.
7. בעוד החשוד נמצא לבדו עם איש משטרה בחדר חקירות **בתחנת עיירות**, נוצר מפגש לכאורה אקראי בינו ובין הקצין אלכסנדר בעקבותיו מסר הקצין אלכסנדר רק ביום 13.11.18 עדות מפורטת נוספת ביחס לחשוד הזיהוי שלו (להלן: עדותו המאוחרת).
8. בהתאם לעדותו המאוחרת של הקצין אלכסנדר, טען הוא כי במהלך המרדף הוא נסע במשך מספר שניות במקביל לרכב החשוד והביט לתוכו. לדבריו, ה"חשוד" (בתחילת עדותו המאוחרת נקב הפעם בשמו של המשיב) היה ברכב לבדו, היה רחב גוף עם שיער קצוץ ולבש חולצה לבנה עם פסים שחורים. לאחר שהרכב הנמלט נעלם, ובחלוף 3 ימים, התקשר אליו טלפונית "קמב"ל" והודיע לו כי החשוד סאיל אבו עסא נתפס ברחובות. שיחה זו בוצעה ישירות עם הקצין אלכסנדר והוא אשר ידע כי צוות יס"מ ליוצא להביא את החשוד אבו עסא מתחנת רחובות לתחנת עיירות. לטענת הקצין, באקראי, ועת היה בדרכו לצאת מהתחנה לביתו, הבחין הוא בחשוד יושב לבדו בחדר החקירות עם שוטר אחר. עדותו של הקצין כפי שנרשמה בעדותו המאוחרת מיום 13.11.18 הייתה: **"כאשר ראיתי את החשוד מיד פניתי לשוטר ואמרתי לו זה סאיל נכון? והוא אמר לי כן. אני ישר ידעתי שמדובר בחשוד סאיל מכיוון שזה האדם שראיתי וזיהיתי בזמן המרדף כאשר נסענו אחד ליד השני במרדף"** כאשר נשאל הקצין באותה עדות שמסר האם הוא בטוח בזיהוי, השיב מספר פעמים כי הוא בטוח בזיהוי של החשוד שכן המרחק ביניהם בזמן המרדף היה קצר, באור יום וכי החשוד הסתכל עליו. כאשר נשאל הקצין אלכסנדר מדוע לא רשם מזכר על ה"זיהוי" של החשוד כבר ביום 11.11.18 עת התרחש האירוע בתחנה, הסביר כי לא ייחס לעניין חשיבות באותו הזמן.

9. במהלך חקירתו הראשונה מסר המשיב גרסה לפיה ביום האירוע היה ביחד עם אדם העונה לשם איסמעיל אבו עסא. בכך מסר המשיב "אליבי" לפיו לא יכול היה לנהוג ברכב החשוד כטענת המשטרה.

10. משטרת ישראל עיכבה לחקירה את אותו איסמעיל אבו עסא אשר אישר כי הוא מכיר ועובד ביחד עם המשיב אך ביום האירוע הרלוונטי אין הוא זוכר האם הם היו יחד.

עד כאן תמצית הראיות המרכזיות שבידי המדינה כאשר על בסיס תשתית זו מבקשת המדינה כי בית המשפט יקבע כי בידה ראיות לכאורה המבססות סיכוי סביר להרשעה.

כמצוטט לעיל ממבחנו של בית המשפט העליון, אמור בית המשפט לבחון את "סל הראיות" במבחן אובייקטיבי ולהעריך את הסיכוי כי משיב שלגביו סל ראיות זה יורשע ככל שכלל הראיות יתקבלו כרלוונטיות ובהתעלם ממשקלן (שכן בשלב משפטי זה בית המשפט אינו קובע מסקנות ביחס למשקלן של הראיות המוצגות).

כמוצג לעיל, בידי המדינה עדות יחידה של שוטר הקושרת את המשיב לנהיגת הרכב החשוד ביום 8.11.18.

עדות יחידה מאפשרת בהתאם לפסיקה קביעת זיהוי של חשוד בהליך פלילי כמי שביצע את העבירה ולצורך כך יהיה חייב בית המשפט לקבוע קביעות באשר לאמינות מוסר עדות הזיהוי ובאשר לסיכויי הטעות באותו הזיהוי, גם אם עדות זו תימצא אמינה לחלוטין.

בהתאם למבחנו של בית המשפט העליון, אין בכוחן של ראיות ה"מאיימות" על אמינות גרסה או המכרסמות באמינותה כדי ליטול מחומר הראיות את כוחו לבסס "סיכוי סביר" להרשעה.

בנסיבות אלה, על אף הזיהוי החיצוני שמסר הקצין אלכסנדר מיד לאחר האירוע, זיהוי הכולל תיאור כללי בלבד של החשוד, תיאור הכולל שיער קצוץ שעה שעל פניו קירח החשוד ברוב ראשו, ויש לו זקן עבות, עדיין המדובר בעדות של קצין הטוען ביום 13.8.18 כי האדם שראה בתחנת המשטרה כנחקר הוא האדם שנהג ברכב ובו הוא הבחין ממרחק של מטרים ספורים.

בהינתן כי אין היכרות קודמת בין החשוד לקצין המזהה, ובהינתן כי פרק הזמן לזיהוי של החשוד בזמן המרדף עמד על שניות ספורות (לפי עדות הקצין עצמו), ובהתחשב בעובדה כי הקצין המזהה בתחנת עיירות ידע כי החשוד הספציפי אמור להגיע לתחנה לחקירה, הרי שאפשרות של טעות בזיהוי גם אם המדובר בזיהוי שנעשה בתום לב, היא אפשרות שכל מותב סביר בעיני יניח אותה כסבירה או אפשרית. חיזוק להנחה זו מוצא אני בעובדה כי הקצין לא זיהה את החשוד בוודאות ולמעשה שאל את השוטר שלצידו: "**זה סאיל נכון?**" ככל שאדם יודע את מי הוא רואה, אין הוא צריך לקבל אישור למראה עיניו אלא הוא יודע כי הוא רואה את מי שזיהה לכאורה בוודאות במהלך מרדף 3 ימים לפני כן.

מסקנתי אם כן מכלל הראיות שהציגה המדינה, ומבלי שאקבע כל קביעה באשר למשקל הראיות, היא כי קיים סיכוי בו בית המשפט ירשיע את המשיב על בסיס ראיות הזיהוי שהציגה המדינה, אך ככל שהדבר קשור לשאלת **סבירות הסיכוי, אין אני סבור כי המדובר בסיכוי סביר.**

יותר מסביר בעיני כי ערכאה פלילית המחויבת להרשעה כאשר זיהוי חשוד מוכח מעבר לכל ספק סביר, תמצא כי קיים ספק סביר באשר לזהות הנוהג ברכב ביום האירוע 8.11.18.

אם לא די בעובדה כי ביום האירוע לא מסר הקצין אלכסנדר כל תיאור ממשי של החשוד, הרי שלא בוצע לחשוד מסדר זיהוי כמקובל בו זוהה הוא באמצעות הקצין הטוען כי ראה את החשוד ממרחק של מטרים ספורים. אפשרות כזו הייתה גם הייתה בידי המשטרה אך היא בחרה שלא לבצעה. למעט זיהוי לכאורה ספונטאני (שעל פניו מוטה הוא בשל הידיעה של הקצין כי החשוד אמור להגיע לתחנה) אין כל זיהוי ממשי של החשוד בחומר הראיות.

לא מצאתי בחומר החקירה ניסיונות איכון של הטלפון של החשוד בזמן האירוע כדי לבחון את טענותיו כי היה עם אדם אחר בזמן זה או לחליפין ראייה כי מכשיר הטלפון שלו היה ברכב החשוד בזמן האירוע.

לא מצאתי בחומר החקירה כל עימות בין המשיב לאותו איסמעיל אבו עסא אשר אינו זוכר כלל האם היה עם המשיב ביום האירוע, בכך נותר נושא ה"אליבי" הנטען בלתי פתור בחומר החקירה.

סיכוי להרשעה אכן קיים. יתכן כי מותב כזה או אחר אשר ישמע את עדותו של הקצין אלכסנדר יגיע למסקנה לפיה עדות זו מבססת מעבר לכל ספק סביר את שאלת הזיהוי של המשיב בתיק.

מותב זה, בכלים המשפטיים העומדים לרשותו בהליך זה, אינו יכול לקבוע ממצאי משקל, אך ביחס לסבירות ההחלטה על הרשעה שתישען על "עדות הזיהוי בתיק", יכול וצריך מותב זה לבצע הערכה אובייקטיבית.

הערכה זו מובילה אותי למסקנה לפיה הרשעה על בסיס מערך ראיות זה היא אפשרית אך אינה סבירה.

בנסיבות אלה, אני קובע כי אין בידי המדינה ראיות מספיקות לכאורה כנגד המשיב בעוצמה המבססת "סיכוי סביר" להרשעה.

ודוק, ניתן היה "לבנות" קונסטרוקציה משפטית הקובעת קיומן של ראיות לכאורה שחל בהן כרסום מהותי המצדיק השפעה על תנאי השחרור של המשיב. אני סבור כי בחירה במסלול כזה אינה עולה בקנה אחד עם המציאות הראייתית בתיק וגם אם קיים קושי מובנה בקבלת החלטה מסוג זה בבחינת אפשרות של חוטא היוצא נשכר, עדיפה החלטה זו על אפשרות אחרת בה יישב אדם על לא עוול בכפו בתנאי מעצר או מעצר בית מלא.

אני קובע כי אין בנסיבות המתוארות לעיל, בהעדר ראיות מספיקות לכאורה, הצדקה לבחינת רף מסוכנותו של המשיב, ולכן אני מורה על שחרור של המשיב בחתימה על ערבות עצמית בסך של 25000 ₪ שתחייב אותו להתייצב במשטרה לכל חקירה עתידית ככל שתהיה התפתחות חדשה בתיק זה. המדינה תודיע היום עד לשעה 16:00 האם בכוונתה להגיש ערר על החלטה זו. במידה שתודיע המדינה כי היא מגישה ערר, יעוכב שחרורו של המשיב למשך 48 שעות או עד להחלטה של בית המשפט המחוזי בערר לפי המוקדם מביניהם.

ניתנה היום, י"ח כסלו תשע"ט, 26 נובמבר 2018, בנוכחות הצדדים.